

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (Fotògraf).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alicant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes. S. Alcalà, J. Félix, L.I. Bonada, F. Bueno, F. P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J.Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Marina Estarlich (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Añón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Els perills d'arraconar ERC

El passat 15 de març més de dos-cents mil ciutadans van decidir que al Parlament del Principat de Catalunya hi havia d'haver onze diputats d'ERC. Són menys dels que van decidir que Jordi Pujol havia de governar quatre anys més i són també menys dels que van decidir que Raimón Obiols havia de ser el cap de l'oposició. Però són, en tot cas, més dels que van optar per Rafel Ribó i per Aleix Vidal-Quadras.

Ara resulta que per a alguns brillants analistes del mapa polític català, aquests dos-cents mil ciutadans han efectuat un vot "anti-sistema", "marginal" i "simptomàtic de descontentament". S'ha equiparat sense cap tipus de vergonya el vot a Àngel Colom amb el vot a Gil i Gil, o Ruiz Mateos o a la Ciccilina. S'ha equiparat la tercera força política de Catalunya amb elements residuals del sistema democràtic, intentant caricaturitzar-lo. Aquesta ha estat la interpretació més barroera del vot independentista, però n'hi ha hagut una altra de més refinada, però no per això menys perillosa. Consisteix a cantar les excel·lències del joc polític català, per la seua estabilitat, la seua maduresa i el seu elevat grau de convivència pacífica, però destacant com a única excepció la d'Esquerra Republicana de Catalunya. Totes dues anàlisis coincideixen a excloure del joc democràtic el partit republicà, a marginar-lo. I, recordem-ho, es marginen més de dos-cents mil votants.

En la mateixa línia, però en el terreny dels fets, la tasca d'ERC ha topat ja amb un primer entrebanc. Fins la passada legislatura, la tercera força política del parlament tenia un dels sis senadors que el Parlament català designa. La tercera força era Iniciativa, amb nou diputats i que a mitjan legislatura es va quedar amb set, sense que això volgueren dir perdre aquest senador. Inclús el PP, que tenia sis escons, va arribar a gaudir d'un senador designat pel Parlament gràcies a un acord bilateral amb CiU. Ara ERC, tenint onze diputats, es pot quedar sense el seu senador. En l'anterior legislatura,

per distribuir els senadors es va utilitzar el mètode de la resta més gran. Però en l'actual, sembla que CiU vol aplicar el mètode d'Hondt, que atorgaria senadors únicament als dos grups majoritaris. Però la coalició nacionalista,

a través de Raimon Escudé, ha anunciat que està oberta a "negociar" aquest senador republicà: "Depèn si ERC ens ofereix alguna cosa que ens interessi". Sorpren en primer lloc aquest canvi sobtat en el mètode de repartiment de senadors i en segon lloc, que el criteri no es basés

en una millora quantitativa de la presència de CiU al Senat, sinó que depengui del preu que vulga pagar el partit republicà. Per arrodonir el tema, el president del Senat, Juan José Laborda, s'ha manifestat contrari a la presència d'un senador d'ERC a Madrid, en una clara ingerència a una decisió que depèn exclusivament del Parlament català i de les seues forces polítiques.

Les raons de Laborda són que aquest futur senador, si només s'expressara en català, tal com ha anunciat ERC, estaria "utilitzant com arma política un valor cultural del poble de Catalunya". Ho ha dit el mateix president d'una cambra on l'ús del català ha trobat traves des de fa anys, malgrat els esforços que en aquest sentit hi han dedicat els senadors Joaquim Ferrer (CiU) i Roc Fuentes (IC). Les declaracions de Laborda són un indicatiu clar de l'hostilitat amb què Madrid valora l'entrada d'ERC en el Senat. Seria un error, que el mateix partit que la nit de les eleccions valorava positivament la pujada global del nacionalisme vetara una d'aquestes veus a Madrid. Queden quatre anys de legislatura per avançar, no per lamentar de nou les ocasions perdudes.

